

2. ยาเสพติด

*บริษัทบุษรู้ดีมานานกว่า
40 ปีแล้วว่า นิโคตินในบุษ
เป็นสารเสพติด*

I นึกย้อนมรับกันภายในบริษัทบุษมีมาแต่แล้ว การติดนิโคตินเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้ผู้สูบบุหรี่เลิกสูบไม่ได้ แต่ในการแถลงต่อสาธารณชน บริษัทบุษได้ปฏิเสธเรื่องนี้โดยตลอด และบางครั้งก็พยายามสร้างความสับสนกับการให้ความหมายของการติดบุษ อย่างไรก็ตามอุตสาหกรรมบุษยืนยันเสมอมาว่า ไม่เคยทดลองลงประชาชนในประเทศนิโคตินกับสารเสพติด โดยกล่าวว่า

“เราไม่เคยปิดกั้นและไม่คิดที่จะปิดบังความจริง... ไม่มีงานวิจัยใดๆ ของบริษัทเราที่ชี้ว่า การสูบบุหรี่... ทำให้ผู้สูบบุหรี่

(บริษัท ผลิตและจำหน่ายนิโคติน ดี 2539)

แต่เอกสารภายในของบริษัทบุษที่หลายชิ้นกลับระบุตรงกันข้ามว่า

“เพราะฉะนั้นข้อสมมติข้อแรกของเราคือ แรงจูงใจพื้นฐานที่ทำให้คนสูบบุหรี่นั้นอยู่ที่การได้รับผลทางเภสัชวิทยาจากนิโคติน”

(บริษัท ผลิตและจำหน่าย นิโคติน ดี 2512)

“คนสูบบุหรี่ด้วยเหตุผลที่แตกต่างกัน แต่เหตุผลหลักก็เพื่อรับนิโคตินเข้าสู่ร่างกาย นิโคตินคือแอลคาลอยด์ (alkaloid) ที่ได้จากต้นยาสูบ เป็นสารที่มีฤทธิ์ในตัวของมันเองและประกอบด้วยธาตุไนโตรเจน สารเคมีอินทรีย์ที่มีคุณสมบัติคล้ายคลึงกับนิโคตินได้แก่ ควิโนน โดเคน อโทรปีน (atropine) และเฮอรัฟีน”

(บริษัท ผลิตและจำหน่าย นิโคติน ดี 2512)

“เราภาคภูมิใจจริงๆกัน ค่ะ วันพุธที่มีฤทธิ์ทางชีวภาพ นิโคตินเป็นสารที่มีฤทธิ์เสพติดสูง ความรู้ในเรื่องนี้ไม่ใช่ความลับอะไร นักศึกษา นักสรีรวิทยา และแพทย์ทุกคนรวมทั้งเภสัชกรทั่วไปต่างรู้ข้อมูลนี้ดี”

(บริบท ศิลป์ มอริส ปี 2525)

6คนที่อุตสาหกรรมยาสูบทั้งหลายจะมองว่าสินค้าของตน คือบุหรี่ แต่พวกเขาอีกมองว่าธุรกิจของตนคือการขายนิโคตินด้วยวิธีที่เข้าชวนใจ และทำอะไรให้เข้าชวนใจมากที่สุด

“นิโคตินทำให้ติด ธุรกิจของเราจึงเป็นการขายนิโคติน ซึ่งเป็นยาเสพติดที่มีประสิทธิภาพในการปลดปล่อยความเครียด”

(บริบท บรรณาธิการวิลเลียมสัน ปี 2504)

“ในแง่หนึ่ง อาจจะมีมองได้ว่าอุตสาหกรรมยาสูบเป็นส่วนหนึ่งของอุตสาหกรรมยาที่มีลักษณะพิเศษ มีระเบียบวิธีขั้นสูงและมีการปรุงแต่ง ความพิเศษของผลิตภัณฑ์ยาสูบอยู่ในใบยาสูบที่มีนิโคติน ซึ่งเป็นสารที่มีฤทธิ์แรงในการก่อให้เกิดผลทางสรีรวิทยามากมาย”

(บริบท ฮาร์ 20 เดย์ลีส์ ปี 2515)

“เพราะฉะนั้น อาจจะมีประโยชน์ที่มองว่า ส่วนสำคัญของอุตสาหกรรมยาสูบ คือ การบริหารจัดการนิโคติน (ในแง่ของการทำงานในห้องปฏิบัติการ)”

(บริบท บริติชอเมริกันเอนซ์โคโค ปี 2510)

“...บริติชอเมริกันเอนซ์โคโคหวังมองตัวเองว่าเป็นบริษัทขายยา ไม่ใช่บริษัทขายยาสูบ”

(บริบท บริติชอเมริกันเอนซ์โคโค ปี 2522)

66นักอุตสาหกรรมบุหรี่จะคัดค้านความพยายามของรัฐบาลในการควบคุมบุหรี่ในฐานะที่เป็นเครื่องมือที่ส่งผ่านสารเสพติดออกมาก็ตาม แต่ในความเป็นจริงพวกเขาก็บอกว่าสินค้าของตนเป็นเช่นนั้น

“ไม่ควรมองว่าบุหรี่เป็นสินค้า แต่เป็นสิ่งที่มีคุณค่า ตัวสินค้าคือนิโคติน...ขอให้อะไรของบุหรี่คือที่บดที่เก็บรักษานิโคตินในปริมาณที่จะใช้สูบได้ทุกวัน...ขอให้อะไรของบุหรี่ที่หนึ่งวันคือนิโคตินในขนาดหนึ่งหน่วย ขอให้อะไรของการสูดควันบุหรี่เข้าสู่ปอดหนึ่งครั้งคือพาหะในการจ่ายนิโคติน...ไม่ต้องสงสัยเลยว่าควันบุหรี่คือพาหะที่เหมาะสมที่สุดสำหรับนิโคติน และบุหรี่คือตัวจ่ายควันบุหรี่ที่เหมาะสมที่สุด”

(บริบท ศิลป์ มอริส ปี 2515)

“...ความจริงพื้นฐานให้คนสูบบุหรี่คือ เพื่อให้ได้รับผลทางเภสัชวิทยาจากนิโคติน ในอดีตพวกเขาในฝ่ายวิจัยและพัฒนาเคยพูดไว้ว่าเราไม่ได้ขายบุหรี่ แต่เราขายควันบุหรี่ อาจจะช่วยให้เห็นชัดยิ่งขึ้นถ้าจะตั้งชื่อสังเกตว่า บุหรี่คือพาหะของควันบุหรี่ ควันบุหรี่คือพาหะของนิโคติน และนิโคตินคือตัวกระทำให้เกิดการตอบสนองทางกายที่นำพึงพอใจ”

(บริบท ศิลป์ มอริส ปี 2512)

“บุหรี่เปรียบได้กับระบบการให้ยาอย่างหนึ่ง ที่มีประสิทธิภาพสูงมาก คือออกฤทธิ์ได้อย่างรวดเร็วภายใน 10 วินาทีหลังจากการสูด นิโคตินก็จะเข้าไปอยู่ในสมอง ผู้สูดสามารถรับรู้ได้ถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างทันทีทันใด และเชื่อว่าบุหรี่มีฤทธิ์ในการรักษาอาการของพวกเขา เรื่องกลิ่นและรสชาติเช่นเดียวกัน ผู้สูดจะรับรู้กลิ่นและรสชาติที่ทันที่สุดควันบุหรี่ ส่วนยาประเภทอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็น กัญชา แอมเฟตามีน (amphetamines) หรือแอลกอฮอล์จะออกฤทธิ์ช้ากว่า และอาจก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์เท่านั้น”

(บริบท บริติชอเมริกันเอนซ์โคโค ไม่ปรากฏปี)

การทดลองกับสัตว์ในงานศึกษาวิจัยเรื่องนิโคติน ที่พบในเอกสารภายในของบริษัทบุหรี่ยืนยันว่า บริษัทเหล่านี้ตระหนักดีถึงการเป็นสารเสพติดของนิโคติน

“นักทดลองสามารถฝึกให้ฉีดนิโคตินให้กับตัวเองเมื่อต้องการได้เช่นเดียวกับฉีดยาเสพติดชนิดอื่น ๆ เช่น แคลเฟอีน แอมเฟตามีน โคเคน ฯลฯ นิโคตินจะถูกดูดซึมผ่านปอดได้เร็วเท่า ๆ กับการฉีดยาเสพติด”

(บริษัท การแพทย์วิเคิลลิงตัน ปี 2514)

นอกจากนี้ฟิลลิป มอร์ริสยังเคยทำการทดลองกับหนูพบว่า หนูให้นิโคตินตัวเองได้ และนิโคตินมีสมบัติพิเศษของสารเสพติดอีกหลายประการ

ปริมาณบุหรี่เหล่านี้เข้าใจดีว่า การลดหรือการไม่สูดนิโคตินในผลิตภัณฑ์ยาสูบจะทำให้ผู้ติดบุหรี่เลิกสูบได้

“อย่างที่ได้พูดมาก่อนหน้านี้ นิโคตินเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องมีในบุหรี่ หากเรายอมรับคำกล่าวหาของผู้วิพากษ์วิจารณ์โดยไม่ตอบโต้ และยอมลดหรือสกัดนิโคตินออกจากบุหรี่ที่เรามผลิตแล้วละก็ เราจะต้องปิดกิจการในที่สุด ถ้าเราต้องการจะก้าวธุรกิจของเราต่อไปโดยที่ธุรกิจของเราคือการผลิตและขายนิโคตินในรูปแบบของบุหรี่ เราจะต้องแสดงจุดยืนของเราอย่างมั่นคง”

(บริษัท ฮาร์ เช เวลท์ส ไม่น่ารู้ปี)

บริษัทเหล่านี้ยังคงปฏิเสธว่าตนไม่สามารถลดหรือเพิ่มปริมาณนิโคตินในบุหรี่ได้และไม่เคยทำเช่นนั้น แต่เอกสารภายในของบริษัทกลับชี้ในทางตรงกันข้าม กล่าวคือ ปริมาณนิโคตินในบุหรี่...

“มิได้ถูกกำหนดขึ้นด้วยเหตุบังเอิญ เราสามารถกำหนดระดับนิโคตินและน้ำหนักตาสได้อย่างค่อนข้างแม่นยำ ให้เป็นระดับใดก็ได้เกือบทุกระดับตามที่

ฝ่ายบริการต้องการ”

(บริษัท บริติชอเมริกันทอแบกโค ปี 2504)

บริษัทบุหรี่ยุคใหม่ ถ้ายอมรับอย่างเปิดเผยว่านิโคตินเป็นสารเสพติดมันก็จะทำให้น้ำหนักของข้อโต้แย้งของอุตสาหกรรมบุหรี่ยุคใหม่ การตัดสินใจของบริษัทเป็น “การเลือกโดยอิสระ” ของผู้บริโภค ถูกลดความสำคัญลง

“ทุกแง่มุมของประเด็นการติดนิโคติน เป็นข้อต่อสู้ที่มีน้ำหนักสูงสุด ที่พนักงานอัยการจะยกขึ้นมาได้ในคดีผู้ป่วยโรคมะเร็งปอดกับการสูบบุหรี่ เราไม่สามารถที่จะปกป้องข้อกล่าวหาที่ว่า การที่ผู้สูบบุหรี่ยังคงสูบต่อไปเป็น “การเลือกโดยอิสระ” ของผู้สูบบุหรี่หากยอมรับว่าผู้สูบบุหรี่ “ติด” นิโคติน”

(สถาบันสุขภาพ ปี 2522)

“ข้อโต้แย้งในระดับนี้ การเลือกโดยอิสระ” จะถูกปฏิเสธในระดับหนึ่งด้วยเหตุผลการติดนิโคติน สิ่งที่น่ากลัวก็คือ ข้อโต้แย้งเรื่องการติดนี้จะถูกกล่าวอ้างกันมากขึ้นจนนำไปสู่การวางกรอบข้อกล่าวหาผลิตภัณฑ์ยาสูบที่เข้มงวดยิ่งขึ้น อีกทั้งจะเพิ่มความเสียหายที่บริษัทบุหรี่ยุคใหม่จะเจอ”

(บริษัท การแพทย์วิเคิลลิงตัน ปี 2514)

“มีผู้เสนอความเห็นว่าการสูบบุหรี่เป็นนิสัยที่ติดได้ง่ายที่สุด นั่นคือ นิโคตินเป็นยาเสพติดที่ร้ายแรงที่สุด แม้มีคนจำนวนมากจะยังคงสูบบุหรี่ต่อไป เพราะไม่สามารถเลิกสูบได้ ถ้าสามารถเลิกได้พวกเขาก็คงจะเลิกไปหมดแล้ว จึงไม่อาจกล่าวได้ว่า คนเหล่านี้ได้ตัดสินใจเลือกด้วยวิจารณญาณของผู้ใหญ่”

(บริษัท บริติชอเมริกันทอแบกโค ปี 2522)

เมื่อข้อเท็จจริงเรื่องนิโคตินอันบริษัทบุหรี่ยุคใหม่เช่นนี้ ดังนั้นอุตสาหกรรมบุหรี่ยุคใหม่จะให้เหตุผลต่อสาธารณชนว่า นิโคตินเป็นสารสำคัญที่อันตรายคือ

กลิ่นโดยไม่ให้ติด

“ข้ออ้างที่ว่าการสูบบุหรี่ทำให้เกิดการเสพติดทางกายภาพนั้นเป็นเพียงความพยายามที่ไม่มีข้อพิสูจน์ที่จะทางจำแนกพฤติกรรมการสูบบุหรี่ออกจากพฤติกรรมอื่น ๆ ของผู้บริโภค ข้ออ้างว่าผู้สูบบุหรี่คือ ‘ผู้ติดบุหรี่’ จัดแย้งกับสามัญสำนึกและตรงกันข้ามกับความจริงที่ว่ามีคนเลิกสูบบุหรี่อยู่ทุกวัน”

(สถาบันยาสูบ ปี 2531)

“ข้ออ้างที่ว่าการสูบบุหรี่เป็นการเสพติดเป็นการอ้างโดยใช้เหตุผลของความเชื่อความเชื่อของผู้อ้างซึ่งไม่ใช่เหตุผลทางวิทยาศาสตร์”

(บริษัท คิลลิป มอริส ปี 2539)

คำปฏิญษเหล่านี้มีบทสรุปอยู่ที่คำชี้แจงของ ผู้บริหารสูงสุดของบริษัทบุหรี่ขนาดใหญ่ที่สุดของสหรัฐอเมริกา 7 บริษัทที่มีต่อรัฐสภาสหรัฐฯ เมื่อปี 2537 โดยที่ผู้บริหารเหล่านี้ล้วนชี้แจงเหมือนกันว่านิโคตินไม่ใช่สารเสพติด

“ผมไม่คิดว่านิโคตินทำให้ติด”

โรนัลด์ ซามเคลเลอร์

(บริษัท เบรเวอรี่ แอนด์วิเนอเบอริง)

“ผมคิดว่านิโคตินไม่ให้ติด”

วิลเลียม แมกซ์เวลล์

(บริษัท คิลลิป มอริส)(22)

ในช่วงระหว่างปี 2533-2542 หลังจากที่ถูกเอกสารภายในของบริษัทบุหรี่ที่ชี้ให้เห็นถึงการไปปดหมดเท็จเหล่านี้ได้ถูกเปิดเผย บริษัทดังกล่าวตอบโต้ด้วยการพยายามแก้ตัวว่า ‘การติด’ นั้นไม่ได้เป็นนิยามของคำว่า ‘การติด’ และโยงคำนี้ เข้ากับกิจกรรมอื่น ๆ เช่น การซื้อเบียร์ หรือการใช้ อินเทอร์เน็ต

“คำจำกัดความของคำว่า ‘การติด’ นั้น มีขอบเขตกว้างขวางและหลากหลาย บางคนติด อินเทอร์เน็ต บางคนติดการซื้อเบียร์ ติดเช็ทซ์ ติดน้ชา กาแฟ ผมคิดว่ายาสูบไม่ทำให้ติดแต่ทำให้ผู้สูบบุหรี่เกิดความเคยชินจนเป็นนิสัย”

(สมาคมการตลาดยาสูบ ปี 2541)